

[Socialministeren]

der bliver ramt af karensdagen. Det er jeg overhovedet ikke enig i. Da lovgivningen som mange gange før nævnt omfatter alle lønmodtagere i forhold til deres indkomst, kommer de lavest lønnede til at betale mindre for første sygedag end de højest lønnede. Dermed finder jeg, at karensdagen er en socialt set rimelig besparelse. På den baggrund forstår jeg slet ikke, at forslagsstillerne tør tage ansvaret for at stille forslag om ophævelse af en lovgivning, der indebærer så store besparelser på en socialt rimelig måde.

Jeg må i den forbindelse minde om, at der her i folketinget er bred enighed om, at det er nødvendigt med offentlige besparelser også på de sociale budgetter. Således var også den socialdemokratiske regering i sin tid, inden den gik af, langt inde i overvejelser om besparelser på det sociale område. Hvis forslaget om at afskaffe karensdagen blev vedtaget, måtte vi forsøge at skaffe tilsvarende store besparelser inden for andre områder af den sociale lovgivning. I den forbindelse kan jeg for en ordens skyld sige, at jeg ville være modstander af, at man skulle spare på ydelserne til pensionister, handicappede eller andre tilsvarende grupper. Derfor mener jeg ikke, at det er et rimeligt forslag.

I anledning af forslagens bemærkninger om at anvende en feriedag til dækning af karensdagen skal jeg fremhæve, at der alene er tale om en mulighed, som lønmodtageren kan benytte, hvis hun eller han ønsker det. Hvis man foretrækker at holde sin ferie ubeskåret, er der altså ingen, der kan tvinge én til at bruge en feriedag på denne måde.

Om mulighederne for at blive fritaget for karensdagen skal jeg henvise til, at lovgivningen jo indeholder undtagelsesbestemmelser i tilfælde af kronisk eller langvarig sygdom, tilbagefald og arbejdsskader.

Jeg er bekendt med, at LO har udsendt et cirkulære om mulighederne for at få dagpenge i tilfælde af arbejdsskader. I den forbindelse skal jeg blot nævne, at det i tilfælde af arbejdsskade er en forudsætning for at få dagpenge på første fraværdsdag, at der er tale om en arbejdsskade, der er omfattet af lovgivningen om arbejdsskadeforsikring. Det er imidlertid ikke en betingelse, at arbejdsskaden giver anledning til erstatning eller er anmeldt til forsikringsselskabet eller sikringsstyrelsen.

I sikringsstyrelsens cirkulære af 23. december 1982 er det forudsat, at spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en arbejdsskade, normalt afklares mellem arbejdsgiver og lønmodtager. Hvis der er uenighed, kan sagen forelægges for det sociale udvalg, som udbetaler forskud, når det skønnes, at det er uberegtiget, at arbejdsgiveren har undladt at betale. Der vil derfor kun være grundlag for at udbetale forskud, hvis det er klart underbygget, at der er tale om en arbejdsskade, og det vil i praksis sige i tilfælde af arbejdsulykke. Den endelige afgørelse af spørgsmålet om retten til dagpenge træffes af dagpengeudvalget.

Jeg kan nok undre mig lidt over, at LO har ønsket at udsende et sådant cirkulære, der for at sige det mildt anlægger en meget vidtgående fortolkning af begrebet arbejdsskade. Hvis formålet er at skabe administrativt kaos, må jeg på det bestemteste tage afstand fra denne måde at undergrave en lovgivning på.

Jeg skal tilføje, at Dansk Arbejdsgiverforening er i gang med at ændre sin fraværstatistik, som jeg også oplyste under spørgetiden sidste onsdag, således at det i slutningen af året bliver muligt at danne sig et overblik over, hvordan karensdagen administreres i praksis.

Jeg kan naturligvis ikke gå ind for det foreliggende lovforslag, men jeg agter at følge udviklingen meget nøje med henblik på eventuelle justeringer og tilpasninger, hvis der skulle vise sig at være behov herfor.

Mette Groes (S):

Som idé er karensdagen ubehagelig, ubehagelig, fordi den hviler på mistillid til lønmodtageren og en forventning om, at han nok pjækker og ikke er rigtig syg. Det, vi ved om disse ting, er, at Danmark ligger lavt i forhold til andre lande i gennemsnitlig sygelighed, og at sygeligheden falder. Vi ved endvidere, at folk går på arbejde, selv om de føler sig sløje. Over en tredjedel har mindst én gang i kvartalet været på arbejde, hvor de burde være blevet hjemme. Endelig ved vi, at 3,8 pct. af kvinderne har mindst ét sygefravær pr. kvartal på grund af sygdom hos deres børn. Mistanken om, at de danske lønmodtagere er slemme til at pjække, er altså ikke særlig godt begrundet.